

summen og samtidig med denne.“ Hvad der skal forstaas ved, at en Fordring er „usikker“, er meget vanskeligt at afgøre. Er det ikke saadan med en Panteobligations Salg fra Mand til Mand i det daglige Liv, at den næsten altid sælges til Kurs, og at det er meget vanskeligt at afgøre, om det, naar en Panteobligation sælges til en lavere Kurs end pari, sker, fordi man ikke anser Fordringen for sikker, eller det kun er det tilfældige Pengemarked, der bevirker, at Kursen er noget lavere? Det forekommer mig, at man hellere burde have opstillet den Regel, at i det Øjeblik en Fordring sælges for et fast bestemt Beløb, følger den til Fordringen knyttede Rente med; men naar den derimod sælges til en bestemt Kurs, skal Renten ikke følge med og skal følgelig refunderes. Jeg skal anføre et Eksempel. I det Øjeblik man sælger en Obligation paa 10,000 Kr. for 9,000, saa skulde Renten følge med, men i det Øjeblik man sælger en Obligation til en Kurs af 90, det bliver altsaa ogsaa 9,000 Kr., saa skulde Renten refunderes. Nu er imidlertid Forholdet det, at en Tvivl i saa Henseende vel nok meget sjældent vil opstaa, idet det jo i Reglen altid paa Forhaand er aftalt, hvorvidt de vedhængende Renter skulde følge med i Overdragelsen eller ikke; saa jeg anser det ikke for at kunne faa nogen synderlig stor praktisk Betydning, om der staar det ene eller det andet; men jeg har kun villet henlede Opmærksomheden paa, at en saadan Affattelse af sidste Stykke sikkert havde været klarere.

Der er ogsaa her i Dag omtalt Bestemmelsen i § 48 om Auktion, og det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) synes at mene, at man ikke i saa Henseende burde have strengere Regler gældende over for handlende end over for Folk i Almindelighed. Det forekommer mig dog, at det vilde være rigtigt at have disse strengere Regler over for de handlende, der afhænde deres Varer, idet nemlig en handlende jo ligefrem kan gøre det at sælge sine Varer ved Auktion til sin væsentlige Forretning. Men overhovedet det, som der er talt en Del om i Dag, at gøre en Sondring mellem handlende eller ikke handlende, det tillægger jeg i Virkeligheden ikke saa forfærdelig stor Betydning, som det er sket fra forskellig Side. Sagen er nemlig den, at over for de fleste af de her i Lovforslaget opstillede Regler ville Domstolene altid have et nogenlunde frit Skøn. Naar der f. Eks. staar i Lovforslaget, at hvis det er en ikke-handlende,

der køber, skal han fremkomme med sin Indsigelse snarest muligt, medens den handlende skal komme med den straks, saa ville Domstolene ved Fortolkningen af, hvad der i det enkelte Tilfælde skal forstaas ved „snarest muligt“, altid tage Hensyn til, hvem Køberen er. Hvis det er en Mand, der grænser nær op til de handlendes Kreds; saa ville Domstolene ganske sikkert sige, at han havde Anledning til at se den Fejl, der var til Stede allerede paa et tidligere Stadium. Hvis det derimod ikke er en saadan Mand, ville Domstolene sandsynligvis stille sig mildere i saa Henseende.

Det er mig ganske ufatteligt, at det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) kunde beklage sig over, at Forbrugsforeningerne skulde falde ind under de Regler, som gælde for handlende. Jeg vil sige, at Forbrugsforeninger skulde dog være Foreninger, der ledes af en Forretningsmand, og naar Reglerne paa forskellige Punkter ere strengere for de handlende end for Folk i Almindelighed, skyldes det dog netop den Omstændighed, at en handlende skulde have større Kendskab til de Forhold, hvorom det drejer sig, være mere vant til at bevæge sig i de enkelte Tilfælde. Og naar der startes en Forbrugsforening, er det vel saadan, at den ledes af Folk, hvis daglige Hverv det er at drive Handel. For man kan godt bruge Udtrykket, at man „deler ud“, men i Virkeligheden er det dog Handel, det former sig fuldt ud som Handel, og i alt Fald deres Indkøb — og det er særlig der, Reglerne ville komme til at gælde —, er dog slet og ret en Handel, hvor Forbrugsforeningens Bestyrer bør dog vel have et vist Kendskab til Handelsforhold. Det forekommer mig derfor, at der ikke vil være den fjerneste Grund til andet end ogsaa at lade Forbrugsforeningerne falde ind under de strengere Regler.

Lovforslagets § 34 er formet paa en saadan Maade, at det kunde synes, som om der var nogen Uklarhed til Stede. Der staar nemlig: „Foregaar Salget enten ved autoriseret Mægler, som er underrettet om Salgets Art, paa forsvarligt Sted, hvor der er Marked for Varer, eller ved en forsvarlig bekendtgjort og afholdt Auktion, kan Køberen ikke gøre nogen Indsigelse mod den opnaaede Pris.“ Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at Bestemmelserne i de foregaaende Punktummer, navnlig den Bestemmelse, at den Sælger, der afhænder Varer ved en Auktion, skal „saa vidt muligt“ underrette Køberen derom i Tide,